

Γιατί να θέλω να είμαι ορθόδοξος χριστιανός;

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Το ερώτημα δεν αφορά μόνο στους αλλόθρησκους, αλλά και σε όλους τους βαπτισμένους ορθόδοξους χριστιανούς, που παλαντζάρουν ανάμεσα στην

αμφιβολία και την απιστία, καθώς και τους χιλιάδες συμπατριώτες μας, που συνειδητά έχουν αρνηθεί το ορθόδοξο βάπτισμα, που τους πρόσφεραν κάποτε οι γονείς τους, κι έχουν διαγράψει τον εαυτό τους από μέλος της Ορθόδοξης Εκκλησίας του Χριστού. Πολλοί απ' αυτούς μάλιστα τώρα πολεμούν κιάλας την Εκκλησία και τη χριστιανική πίστη ή τη διασκευάζουν τροποποιώντας την «κατά τις απόψεις τους».

Επίσης, το ερώτημα αφορά και τους λεγόμενους «χριστιανούς της ταυτότητας» (αν και τώρα ούτε η ταυτότητα γράφει κάτι τέτοιο), δηλ. εκείνους που τυπικά είναι χριστιανοί, αλλά στη ζωή τους δε σκέφτονται ποτέ το Χριστό, εκτός αν είναι να Τον βλαστημήσουν (και τότε ακόμα δε σκέφτονται), ούτε πάνε στην εκκλησία (εκτός για κανένα μνημόσυνο), ούτε προσεύχονται και φυσικά για νηστεία ή εξομολόγηση ούτε λόγος...

Όλους αυτούς δεν τους κρίνω, απλώς επισημαίνω ότι τους αφορά το ερώτημα «γιατί να θέλω να είμαι ορθόδοξος χριστιανός;».

Ένας λόγος λοιπόν, για να θέλω να είμαι ορθόδοξος χριστιανός, είναι ότι η Ορθοδοξία είναι η μόνη θρησκεία, που διδάσκει ένα Θεό, ο οποίος έγινε άνθρωπος και άφησε τους ανθρώπους να τον βασανίσουν και να τον σκοτώσουν φρικτά, για να δώσει σε όλους τους ανθρώπους - ακόμα και στους βασανιστές Του - τη δυνατότητα να Τον γνωρίσουν, να Τον πλησιάσουν, να ενωθούν μαζί Του και να σωθούν στην αιωνιότητα.

Έγινε άνθρωπος και πέθανε ως άνθρωπος, για να καλέσει κοντά Του την ανθρωπότητα, που βασανιζόταν από το κακό, το θάνατο και το διάβολο, να την ενώσει σε ένα σώμα (την Εκκλησία*) και να της δώσει τη δυνατότητα απελευθέρωσης και αθανασίας. Το έκανε μάλιστα έτσι, με το να πεθάνει - αντί να επέμβει δυναμικά, ως παντοδύναμος, και να συντρίψει τους αμαρτωλούς - για να Τον πλησιάσει όποιος θέλει, ελεύθερα, χωρίς να επιβάλει σε κανέναν να Τον πιστεύει και να Τον λατρεύει. Και το έκανε από καθαρή και ανιδιοτελή αγάπη, χωρίς ο ίδιος να έχει να κερδίσει απολύτως τίποτα.

Μετά απ' αυτό, νομίζω πως είναι φανερό ότι η οργισμένη διαμαρτυρία των ανθρώπων «γιατί υπάρχει το κακό και ο θάνατος στον κόσμο» έχει πάρει την απάντησή της. Το κακό και ο θάνατος έχουν νικηθεί κατά κράτος από το Θεό που έγινε άνθρωπος. Μόνο που Εκείνος προσκαλεί τον καθένα μας να πάρει μερίδιο απ' αυτή τη νίκη με το να γίνει μέλος του πανανθρώπινου Σώματος του Χριστού, της Ορθόδοξης Εκκλησίας, εκεί που ο άνθρωπος γίνεται άγιος και ζει αιώνια ενωμένος όχι μόνο με το Θεό, αλλά και με τους συναθρώπους του και με τους αγγέλους και ακόμη και με όλα τα πλάσματα της Δημιουργίας.

Το κακό και ο θάνατος συνεχίζουν να υπάρχουν και να έχουν δύναμη (όχι όμως ενάντια στους αληθινούς χριστιανούς), επειδή οι περισσότεροι άνθρωποι αρνούμαστε αυτή την πρόσκληση. Όποιος τη δέχεται, μπαίνει στην αφετηρία για ένα δρόμο ανηφορικό μεν, αλλά γεμάτο Φως, Αγάπη και Χαρά - γεμάτο Χριστό.

Μόνο που, όποιος δεχτεί την πρόσκληση, πρέπει ν' αρνηθεί τον εγωισμό του και τις

εγωιστικές νίκες και χαρές που είχε ως τώρα, το παράνομο κέρδος, την κακία, τις αμαρτίες του κι ένα σωρό άλλα που τον κρατάνε υποχείριο του κακού και του θανάτου. Ν' αρνηθεί ακόμα και την υποτιθέμενη καλοσύνη του και να την αντικαταστήσει με μια άλλη ιδιότητα: τη συγχώρηση (ακόμα και εκείνων που, με ανθρώπινα κριτήρια, «δεν αξίζουν» συγχώρηση). Κι όλα αυτά χρειάζονται αγώνα και στην αρχή πονάνε. Γι' αυτό, λίγοι δέχονται την πρόσκληση.

Εκείνοι που, ενώ κάποτε βαφτίστηκαν χριστιανοί, τώρα απορρίπτουν το βάπτισμά τους ή αμφιβάλουν αν έπρεπε να τους έχουν βαφτίσει (και μάλιστα «χωρίς να τους ρωτήσουν» - το επόμενο βήμα είναι ότι πολλοί αγανακτούν γιατί τους γέννησαν χωρίς να τους ρωτήσουν, αφού καμιά αληθινή χαρά δε βρίσκουν στον κόσμο), αγνοούν μερικά βασικά πράγματα για την Ορθοδοξία. Σ' αυτό δεν φταίνει μόνο οι παπάδες, αλλά και ο καθένας από μας, γιατί σήμερα ακόμη και μέσω Ίντερνετ μπορείς να βρεις (εκτός από σαβούρα) και να μάθεις και μερικά σοβαρά πράγματα.

Αγνοούν ότι σκοπός του χριστιανικού ηθικού αγώνα δεν είναι η αποφυγή αμαρτωλών πράξεων (αφήνοντας την ψυχή να βράζει από καταπιεσμένες επιθυμίες, που γεννούν παθολογικές καταστάσεις και κάποτε εκρήγνυνται), αλλά η «νέκρωση των παθών», δηλαδή των εξαρτήσεων που, ριζωμένες στα βάθη της ψυχοσωματικής μας ύπαρξης, εμποδίζουν τον άνθρωπο ν' ανοιχτεί με αγάπη προς το Θεό, το συνάνθρωπο και τα άλλα πλάσματα της δημιουργίας. Στην πραγματικότητα, η «νέκρωση» αυτή δεν είναι ακρωτηριασμός της ανθρώπινης προσωπικότητας, αλλά μεταμόρφωση των ψυχοσωματικών δυνάμεων από εμπαιθείς σε απαθείς, δηλαδή σε δυνάμεις που προωθούν την αγάπη προς τον άλλο (Θεό, συνάνθρωπο, άλλα όντα) αντί να συστρέφουν τον άνθρωπο προς τον εαυτό του.

Ότι το αποτέλεσμα αυτού του αγώνα δεν είναι κάποια «μετά θάνατον» ανταμοιβή, έναντι της ασκητικής στέρησης κάθε απόλαυσης στην παρούσα ζωή (πράγμα εξαιρετικά ύποπτο, αφού έτσι «η Εκκλησία σου πουλάει κάτι, που δε μπορείς να το ελέγξεις παρά μόνο μετά το θάνατό σου»), αλλά η εδώ και τώρα μεταβολή του ανθρώπου σε θείο ον, που μπορεί να συμβεί στον καθένα - με προσπάθεια φυσικά - και να επαληθευτεί άμεσα με έρευνα στους γνωστούς ζώντες αγίους κάθε γενιάς.

Ότι χαρακτηριστικό αυτού του αγώνα δεν είναι η πειθήνια αποδοχή κάποιων αυθαίρετων κατασκευασμένων «δογμάτων», άνωθεν επιβαλλόμενων με τη βία ή την προπαγάνδα, όπως συνέβη στη μεσαιωνική δύση, αλλά η άμεση γνώση του Θεού, συσσωρευμένη μέσα στους αιώνες και ελεγμένη τόσο προσεχτικά, όσο η γνώση σε κάθε άλλο τομέα, όσο κάθε επιστήμη ελέγχει τη γνώση που αποκτάται με τις μεθόδους της. «Πίστη», στην ορολογία της Αγίας Γραφής και των αγίων Πατέρων (των αγίων διδασκάλων του χριστιανισμού), δε σημαίνει αποδοχή της ιδέας ότι υπάρχει Θεός (σημασία που έλαβε ο όρος στην εποχή μας), αλλά εμπιστοσύνη στο Θεό (για τον οποίο γνωρίζουμε με βεβαιότητα και δεν πιστεύουμε μόνον ότι υπάρχει) ότι η υπόσχεση για την ανάσταση των νεκρών και τη βασιλεία Του είναι αληθινή.

Ότι οι εντολές του Θεού δεν είναι «νόμος», που η παράβασή του επιφέρει την (ανελέητη μάλιστα και αιώνια) τιμωρία του αδύναμου παραβάτη από τον παντοδύναμο νομοθέτη, αλλά «αποκάλυψη στον κόσμο του τρόπου ζωής του Θεού» (της αγάπης) και οδηγίες προς τον άνθρωπο για μίμηση αυτού του τρόπου - η μίμηση αυτή θα θεραπεύσει τον άνθρωπο από τη μεγάλη ασθένεια, το θάνατο, φέρνοντάς τον σε ενότητα με το Θεό (παράδεισος), αντί του χωρισμού από αυτόν, που προκαλεί την απερίγραπτη οδύνη, την οποία ονομάζουμε κόλαση. «Πρέπει να ξέρουμε», γράφει ο άγιος Ιωάννης ο Δαμασκηνός, «ότι ο Θεός δεν κολάζει κανένα, αλλά ο καθένας κάνει τον εαυτό του κατάλληλο για μετοχή στο Θεό [δηλ. ένωση με το Θεό]. Η μετοχή στο Θεό είναι απόλαυση και η αμεθεξία στο Θεό κόλαση».

Όλα αυτά βέβαια έχουν κάποια αξία μόνο αν είναι αληθινά. Αν ο Θεός είναι κάτι υποκειμενικό και αναπόδεικτο, όλα τα παραπάνω δεν είναι παρά λόγια.

Όμως η ίδια η χριστιανική ζωή είναι η απόδειξη για όλ' αυτά. Ζώντας αυτή τη ζωή, χιλιάδες άνθρωποι έχουν γίνει άγιοι, ακόμη και στην εποχή μας. Δε θέλεις να ψάξεις για τους γνωστούς σύγχρονους αγίους, π.χ. Παΐσιο, Πορφύριο, Ιάκωβο της Εύβοιας, Ευμένιο από τα Ρούστικα κτλ; Πήγαινε στον παπά της ενορίας σου (δηλαδή της εκκλησίας που λειτουργεί κάθε Κυριακή κοντά στο σπίτι σου) ή σ' ένα μοναχό ή μοναχή σε κάποιο μοναστήρι κοντά στον τόπο σου και ζήτησέ του / ζήτησέ της να σου μιλήσει για σύγχρονους αγίους, να σου πει εμπειρίες από σύγχρονους αγίους ή και να σου υποδείξει αγίους που έζησαν ή ζουν στον ίδιο τόπο με σένα.

Πρόσεξε, υπάρχει περίπτωση να βρεθείς μπροστά σ' έναν ολόκληρο κόσμο που ούτε φανταζόσουν ότι υπάρχει. Αλλά μετά, θα έχεις κι εσύ υποχρεώσεις, γιατί δε θα έχεις πλέον πλήρη άγνοια - υποχρεώσεις απέναντι στον εαυτό σου και τους δικούς σου, εννοώ, όχι «απέναντι στο Θεό», γιατί το Θεό δε μπορούμε ούτε να Τον ωφελήσουμε ούτε να Τον βλάψουμε. Υποχρεώσεις για τον τρόπο ζωής σου, για τον τρόπο ζωής μας.

Θέλω να είμαι ορθόδοξος χριστιανός, γιατί βλέπω τον κόσμο και είναι χάλια, βλέπω τον εαυτό μου και είναι χάλια, βλέπω το διπλανό μου και είναι χάλια, βλέπω

τους έφηβους μαθητές μου και είναι χάλια, και όλοι εμείς / εσείς / αυτοί είμαστε «απελευθερωμένοι από τη θρησκεία του παππού μας» και ζούμε κυνηγώντας τις νέες «προσωπικές αξίες» που έφερε η προπαγάνδα της εποχής μας: το χρήμα, το σεξ, την «επιτυχία», την καριέρα, το «να κάνουμε ό,τι θέλουμε»... Όμως αυτά δεν έχουν κάνει τον κόσμο παράδεισο, αλλά τον έχουν παραδώσει στα χέρια των Πολυεθνικών, κάνοντας τους ανθρώπους σκλάβους τους. Μυρμηγκιές σκλάβων, καλωδιωμένων στους υπολογιστές και τα smartphones, που ψάχνουν παρηγοριά στο Facebook και τα σαββατιάτικα μπαρ ή στη γιόγκα και τα γυμναστήρια...

Ξέρω όμως ότι κανείς ινδουιστής γκουρού και κανείς «γκουρού της τεχνολογίας» δε θα δώσει τη λύση (μάλλον θα μας περιπλέξει ακόμη περισσότερο), για τον απλό λόγο ότι δε μας οδηγεί στο Χριστό. Και ότι ο Χριστός είναι η λύση - η νίκη κατά του θανάτου και κάθε δυστυχίας - το ξέρω πια, μετά από τόσους αιώνες χριστιανισμού στον τόπο μου, όπως το ξέρουν όλοι οι άγιοί μου και το ξέρανε και οι ταπεινές γιαγιάδες μας. Όπως το ξέρουν και σήμερα πολλοί άνθρωποι, ακόμη και καθηγητές πανεπιστημίου, που είναι πιστοί και ταπεινοί ορθόδοξοι χριστιανοί.

Να διευκρινίσουμε ότι χρειάζεται ταπείνωση για να εντάξει κάποιος τον εαυτό του στην Εκκλησία, την κατεξοχήν κοινωνία της ταπείνωσης, όπου στέκεσαι δίπλα στον εχθρό σου, κοινωνείς το ίδιο σώμα Χριστού και από το ίδιο Ποτήρι με τον εχθρό σου και προσεύχεσαι μαζί με τον εχθρό σου, και όπου εξομολογείσαι, δίνοντας τη μεγάλη μάχη κατά του εγωισμού και υπέρ της ταπείνωσης, που είναι το θεμέλιο ολόκληρης της πνευματικής προόδου.

Εδώ τελειώνω. Τα 'γραψα όλα αυτά - και συγχωρέστε με - γιατί «μέθυσσα» απόψε από τον πόνο και την απελπισία που βλέπω στα δελτία ειδήσεων, στις ταινίες, στα σήριαλ, αλλά και στη ρηχότητα των πρωινάδικων και των δήθεν λύσεων μαζικής κατανάλωσης που προτείνονται γύρω μου. Μέθυσσα κι από το κρασί της Ανάστασης του Θεού μου, που προσφέρεται δωρεάν κάθε Κυριακή στις εκκλησιές μας, που έχουν ηλικία αιώνων και ένωσαν και ενώνουν το λαό μου εδώ και αιώνες.

Αλλά το κρασί αυτό δεν το πίνουμε ο καθένας μόνος του - προσφέρεται μέσα στην εκκλησία, όπου συναντιόμαστε όλοι μαζί, για να μάθουμε να συγχωρούμε, να συνυπάρχουμε και ν' αγαπάμε. Προσφέρεται μέσα από την εξομολόγηση και τη θεία μετάληψη, που είναι η αρχή της θεραπείας της ψυχής μας από κάθε εξάρτηση, κάθε πάθος και κάθε πόνο, και κάθε αμαρτία, για να ντυθεί στα λευκά, σα νεογέννητο.

Και τα λόγια ενός «μεθυσμένου» τι αξία έχουν; Εκτός αν, μέσα στο «μεθύσι» του, λέει λόγια που ένας ξεμέθυστος δεν έχει το θάρρος να ξεστομίσει. Σημείωση:

(*) Εκκλησία σημαίνει συγκέντρωση, συνάντηση (π.χ. η «εκκλησία του δήμου» στην αρχαία Αθήνα, που ήταν η συνέλευση των πολιτών). Στο χριστιανισμό «Εκκλησία» λέμε το σύνολο των χριστιανών, στις μεταξύ τους σχέσεις. Ο Χριστός είναι «η κεφαλή» της Εκκλησίας, που φροντίζει και υπερασπίζεται «τα μέλη», δηλ. όλους τους χριστιανούς - με αυτή την έννοια και ο απόστολος Παύλος γράφει ότι ο άντρας είναι «κεφαλή της γυναίκας», επειδή «η κεφαλή φροντίζει και τρέφει το

σώμα της» κι όχι με την έννοια της εξουσίας (επιστολή του Παύλου προς Εφεσίους, κεφ. 5, στίχ. 28-29).

Εκκλησία λοιπόν δεν είναι το κτήριο, όπου γίνονται οι χριστιανικές τελετές (λειτουργίες κ.τ.λ.). Αυτό ονομάζεται «ναός». Επειδή όμως οι χριστιανοί (δηλ. η Εκκλησία) συγκεντρωνόμαστε στο ναό, έχει επικρατήσει οι ναοί να ονομάζονται «εκκλησίες» (=συγκεντρώσεις).

ΥΓ. Θα ήθελα να διαβάσετε και το άρθρο “Οι αμαρτίες έχουν το δικό τους Θεό” του καθηγητή του πανεπιστημίου Βελιγραδίου και σύγχρονου αγίου της Σερβίας Ιουστίνου Πόποβιτς. Ευχαριστώ.

Πηγές: vardavas.blogspot.gr- orthognosia.blogspot.gr